

Lidewij NUITTEN

Televisiemaakster

Vorig televisiejaar stapte ze precies op de 51ste breedtegraad noord van Maasmechelen naar Veurne, over hagen en door huiskamers. Nu reist Lidewij NUITTEN (23) vooral door haar eigen straat. Elke maandag serveert ze in *Iedereen beroemd* verhalen uit de Albert Giraudlaan in Schaarbeek „Sommige kijkers zijn blij dat ze zich eindelijk iets kunnen voorstellen bij leven in Brussel.”

‘In mijn ontmoetingen leer ik elke dag vooroordelen loslaten’

Jozefien VAN HUFFEL

Dikke druppels kletteren in al even indrukwekkende plassen wanneer we de straat indraaien. Toch stoppen een vrouw en haar hond even voor de voordeur van reporter Lidewij NUITTEN. Van onder hun paraplu ontcijferen ze de geplastificeerde mededeling die daar hangt: „Leer je burenen kennen”, luidt het, aangevuld met dag en uur van de rubriek *Mijn straat*. Heel wat kijkers kennen die intussen uit het hoofd. „Iedereen heeft dan ook burenen.”

– Was journalistiek een grote droom?

Als achttienjarige wist ik niet echt wat het woord inhield. „Word wat jij wilt”, bloletterde een affiche in een station, met daaronder een lijst van dingen die ik absoluut niet wilde worden. Of toch? Volgens de website van de hogeschool moest een journalist in spe creatief en nieuwsgierig zijn en graag verhalen vertellen. Ik herkende mezelf en besliste vrij impulsief dat dat mijn studierichting zou worden.

Ik ontdekte dat schrijven niet echt iets voor mij was, net zo min als de focus op de actualiteit. Nochtans mis ik ze soms, de actualiteitstesten waarvoor we hard studeerden, want het is niet altijd makkelijk om bij te blijven zonder. Dat ik vooral warmloop voor het menselijke verhaal, was echter snel duidelijk. Ik vind het soms nog ongelooflijk dat ik nu echt voor *Iedereen beroemd* werk.

– Wat vindt u daar zo fijn aan?

Ik ontmoet dagelijks mensen die ik zonder mijn job nooit had leren kennen. Ik wandel in en uit hun leven. Dat is soms surrealistisch, maar leert me terzelfder tijd zoveel, zonder dat ik het beseft. Vorig jaar, toen ik letterlijk dwars door Vlaanderen trok, was ik ervan overtuigd dat ik de boeiendste tijd van mijn leven beleefde. Nu denk ik dat opnieuw, en ditmaal is het avontuur minder absurd en meer diepgaand. Elke dag leer ik vooroordelen loslaten. Ik vind mezelf ruimdenkend, maar merk dat ik toch nog veel veronderstel over mensen die ik volstrekt niet ken.

Aanvankelijk wilde ik geen grootse verwachtingen formuleren voor *Mijn straat*, maar na bijna een halfjaar merk ik heel wat kleine effecten. Een vrouw kwam me vragen welke bel die van het appartement naast haar was. Ze had zich bedacht dat de

Lidewij Nuiten: „Smalltalk? Als puber kon ik geen zinlozer tijdverdrijf bedenken. Nu ontdek ik het nut.” © Bart Dewaele

buurman die ze op televisie had gezien, vast last had van haar verbouwingen en wilde hem pralines schenken. Andere mensen vragen me hoe het gaat met burenen die ze voorheen niet kenden of spreken elkaar nu aan op straat. Nu durf ik dus te hopen dat het project mensen in andere straten kan inspireren. Ik had zelf niet het gevoel dat ik iets miste toen ik niet met mijn burenen sprak, maar onbewust deed ik dat wel.

„Ik heb niet altijd nood aan communicatie. Een dag niets zeggen, zalig is dat”

– U zei een buur dat u voor hem zou bidden. Meende u dat?

Die avond ontglipte mijn belofte me, maar een paar dagen later keerden mijn gedachten wel terug naar die buur. Als ik het niet zou menen, zou ik zo iets niet zeggen, laat staan in de aflevering monteren. Ik ben niet praktiserend katholiek en

woon hoogstens op feestdagen een eucharistieviering bij, maar ik kan vooral niet aanvaarden dat er niets zou zijn buiten het waarneembare en dat we ons leven zomaar leven. Voor een ander interview rommelde ik onlangs tussen de oude spullen op mijn kinderkamer in Lier. Op de trein naar Brussel sloeg ik mijn kinderbijbel open. Misschien keer ik de komende tijd af en toe terug naar die mooie verhalen.

– U speelde ook gitaar voor burenen. Is muziek belangrijk?

Als kind ontdekte ik de muziek van de jaren 1960 en 1970. Bob Dylan, Neil Young en Joni Mitchell boeien me sindsdien veel meer dan artiesten van mijn eigen generatie. Ik herinner me dat ik veertien was en niet begreep hoe Boudewijn de Groot decennia geleden problemen aankaarte die nog steeds niet zijn opgelost. Nu luister ik ook vaak naar de Franse zangeres Zaz. Ik begrijp niet alle teksten, maar het lijkt alsof zij denkt zoals ik.

Stuur me echter niet naar een festival. De gedachte alleen al dat ik ergens tussen zo veel mensen zou gaan staan! Geef me

weidse vlakten of een groot bos, waar in de verste verte geen mens te bekennen is.

– Zijn praatjes met burenen dan wel iets voor u?

Als mijn moeder toen ik puber was aan de praat raakte in de supermarkt, vond ik dat het meest zinloze tijdverdrijf ooit. Ik herinner me dat een godsdienstleraar ons aan het denken zette: wanneer hadden we voor het laatst iets belangrijks gezegd? Toen concludeerde ik dat we evengoed zonder al dat gepraat kunnen. Ik was dus wel wat onzeker aan het begin van *Mijn straat*. Intussen begrijp ik dat smalltalk een functie heeft. Neem de praatjes over het weer weg en niemand zegt nog iets op straat. Het maakt me nu blij om een paar woorden te wisselen met Patrick of Josée. Een hele dag niets zeggen, vind ik echter ook nog steeds zalig.

Mijn straat, elke maandagavond in *Iedereen beroemd*, om 19.40 uur op één.